

je *naozaj* živá, rovnako ako všetky rastliny, Miguel poznamenal, že kukurica je doslova živá. Akoby nielen rástla, ale drala sa zo zeme von a plazila sa po vyziabnutých bielych koreňoch. Strašiaky nemajú za úlohu strašiť vrany, ale kukuricu. Z tej predstavy mal človek nočné mory. Prečo by inak boli v toľkých hororoch kukuričné polia?

Finn mal každú chvíľu do činenia s nočnými morami, ale nikdy sa netýkali kukuričných polí. Kedysi sa mu snívalo o bežných veciach: o vyzliekaní dievčat, o úteku pred nejakým magorom na korchuliach, vyzbrojeným sekerou, o príchode do triedy v oblečení pozostávajúcom zo šnorchla a z jednej kockovanej ponožky, o lietaní v takých výškach, že aj na oblaky sa pozeral zhora.

A teraz? Len čo zavrel oči, videl, ako Rozine štíhle ruky búchajú na zahmlené sklo a ligotavé čierne esúvečko mizne v hustnúcej hmle.

Pokiaľ sa len trochu dalo, nespal. A kukuricu už nepočúval. Prečo by mal, keď ustavične klamala?

Hlava ho svrbela od potu, zastal a prehodil si batoh z jedného pleca na druhé. Kukuričné pole sa rozprestieralo na míle ďaleko, ale odtiaľto, zo zastrčenej cesty v Illinois, každú chvíľu ponorenej do hmly, by ste to nevideli. Cesta pred Finnom sa končila v hradbe oblohy, akoby ju niekto usekol kosou.

Mohol by chvíľu postáť a na tú odrezanú cestu, na tú dokonalú metaforu sústrediť svoje myšlienky, nebyť krdľa hlúpych čiernych vrán, ktoré sa tam zjavili a išli sa ukrákať.

Na Finna to urobilo minimálny dojem. „A vy máte byť akože čo? Nejaká kulisa?“

Najskôr ti vykolú oči a potom ťa udobú na smrť, povedal by Miguel. *Čo si nevidel Hitchcocka?* Lenže Finn nemal rád filmy a vrany boli podľa neho len klauni a zlodeji.

A tak im aj povedal: „Klauni.“

„Sráč!“ odvetili vrany, zaškriekali zobákmi ostrými ako háky a mávali krídlami, modrasto sa lesknúcimi od slnečných lúčov.

Miguel má možno pravdu.

Finn kráčal ďalej. Nohy mu v tej horúčave oťažievali, v spánkoch mu búšila krv a pod viečkami akoby sa mu usadila škrabľavá vrstvička piesku. Keď prehovoril, hlas mu zaškriepal ako staré vráta, ako hlas Charlieho Valentina, keď dookola rečnil o konskom ranči, ktorý vlastnil jeho dedko, alebo o tom, ako rovno uprostred mestečka bývala železničná zastávka, či o tom, ako ulovil dvojmetrového bobra, ani keby obrie bobry nevyhynuli v poslednej dobe ľadovej. Aj Finn túžil vedieť vracat' dni tak ľahko ako starý Charlie Valentine, ako keď farmár listuje v poľnohospodárskej ročenke. Želal si, aby obyvatelia Kostilomu dokázali odpustiť a on sám aby dokázal zabudnúť.

Batoh na chrbte si hodil trochu vyššie a snažil sa zabudnúť. *Mysli na niečo iné, na čokoľvek iné.* Napríklad na upratovanie, s ktorým bude musieť byť doma hotový, skôr než brat prichystá večeru. Alebo na to, ako sa bude bifľovať na prijímačky na výšku; musí ich bravúrne zvládnuť, ak chce mať šancu odísť odtiaľto preč, hoci myšlienka na odchod mu zviera žalúdok. Alebo na päť bratov z rodiny Rudovcov, ktorí sú jeden ako druhý nepríjemní ako osy, radi ubližujú ľuďom, čo sa im pripletú do cesty, aj tým, čo sa nepripletú.

Presne na tých Rudovcov, ktorí sa práve pred ním zjavili na ceste.

Finn zmeravel ako socha na počesť všetkých zbabelcov. Sú to oni? Je si istý? Samozrejme, že áno. Zakaždým ich spoznal, aj takto na diaľku. Všetci boli malí a nohy mali do O, takže vyzerali ako spevácky zbor zložený zo stoličiek. Vždy chodili ako káčery.

Autobusom necestovali, dnes sa neobťažovali prísť do školy. Finn nemal potuchy, odkiaľ idú ani ako je možné, že doteraz unikli jeho